

jälkeen omaan osastoon, jossa on kyllä kauppa ja kahvila, mutta ei sen enempää. Lentokentältä kaupunkiin on noin tunnin busimatka, joka maksaa pari euroa.

Valkovenäjä, tai siis ainakin Minsk, yllätti rauhallisuudellaan ja kiireettömyydellään. Virkapukuisia poliiseja ja sotilaita näkyi varsin vähän (paljon vähemmän kuin Venäjällä), tosin kuulin myös hemmin, että keskustassa päivystää myös siviilipukuisia poliiseja. Yliopistoon voi kävellä vapaasti ilman vartijoiden kontrollia. Samoin journalismin tiedekunnan kirjastossa kirjoja voi hakea hyllyistä itse, mitä en ole Venäjällä tavannut. Journalismin tiedekunnan uudessa televisiostudiossa käydessäni minulle kerrottiin, että sen on lahjoittanut Valkovenäjän presidentti. Internet toimi useissa paikoissa, ei kylläkään asuntolassa, mutta yliopiston tiloissa sekä useimmissa kahviloissa ja ravintoloissa. Katukuvassa ei näyttänyt, että suuria tuloeroja olisi ollut, kerjäläisiä näkyi jopa vähemmän kuin Suomessa, mutta ei myöskään mitään kovin rikkaan oloisia.

Kävin tutustumassa myös vuonna 2006 valmistuneeseen Valkovenäjän kansalliskirjastoon. Rakennus on kuutionmuotoinen ja aika huomiota herättävä. Sisäänpääsy oli nopeaa vierailijakortilla, mutta kirjastokortinkin olisi saanut varmaan kohtalaisen helposti. Kirjallisuus on pääasiassa venäjänkielistä ja Venäjältä, mutta myös jonkin verran esimerkiksi puolankielistä. Venäläistä aineistoa on kohtuullisen hyvin, muunmaalaista taas hyvin huonosti.

Presidentti Lukašenkan kuvia oli vähemmän kuin odotin. Julkisilla paikoilla niitä ei näkynyt oikeastaan lainkaan, mutta kun kävin tutustumassa paikalliseen, hallituksen julkaisemaan lehteen (*Respublika*), kuva oli päätoimittajan seinällä, samoin kuva, jossa presidentti kiinnittää kunnia-

merkkiä päätoimittajan rintaan. Päätoimittaja oli myös virallisen journalistiliiton puheenjohtaja. Journalismin tiedekunnan tai yliopiston päärakennuksen aulassa ei ollut presidentin kuvaa, mutta lippu ja kansallismielisiä iskulauseita kylläkin.

Kysyin toimituksessa, onko aiheita, joista ei voisi kirjoittaa, mutta tämä kiellettiin voimakkaasti. Lehdet ovat pääasiassa venäjänkielisiä, mutta useimmissa niistä on myös joitakin valkovenäjänkielisiä juttuja, lähinnä sen mukaan, kummanko kielen juttua kirjoittava toimittaja tuntee läheisemmäksi. Toimituksen piirtäjä näytti joitakin poliittisia kuviaan Gorbatšovin ajalta, mutta nykyajan kuvat olivat epäpoliittisista aiheista.

Ulkomaalaisia näkyi katukuvassa hyvin vähän. Katukuvassa erikoista on se, että lähes kaikki uudemmat katukyltit alkavat olla valkovenäjäksi, vaikka lähes kaikki puhuvatkin venäjää. Samoin metron kuulutukset ovat valkovenäjäksi. Kaksikielisiä kylttejä ei juuri ollut, eli ilmeisesti oletetaan että kaikki osaavat sekä venäjää että valkovenäjää. Osa vanhemmista, ehkä jopa neuvostoaikaisista, kylteistä oli molemmilla kielillä.

Kirjakaupoissa näkyi pääasias-

sa venäjänkielistä kirjallisuutta, ja valkovenäjänkielinen kirjallisuus oli vähemmistönä. Saatavana oli myös kriittistä kirjallisuutta, esimerkiksi Liettuassa sijaitsevassa ”Valkovenäjän pakolaisyliopistossa” julkaistua ja Moskovassa julkaistuja, esimerkiksi Roy Medvedevin Lukašenka-kirjaa. Yksi kirjamarkkinoiden erikoisuus oli useampi erilainen oppikirja otsikolla ”Valkovenäjän poliittisen ideologian perusteet”. Oppiaine ei kuulemma ole pakollinen, mutta joku sitä varmaan opiskelee, kun kirjojakin oli.

Puhuin opiskelijoille lähinnä Suomen lehdistöstä. Pidin yhden luennon venäjäksi ja neljä englanniksi, koska paikalliset toivoivat, että puhuisin heidän opiskelijoilleen englantia. Heistä suuri osa osasi englantia hyvin, kun ottaa huomioon, että pidin luentoja pääasiassa ensimmäisen ja toisen vuoden opiskelijoille, eli siis noin 17–18-vuotiaille. Toimitajaopiskelijoista naisia oli 80–90 %. Lähes kaikki opiskelijaryhmät kysyivät, onko Suomessa valtiollista lehdistöä, ja ihmettelivät kun kerroin, ettei ole. Lehdistön objektiivisuus ja muu riippuvuus tuli esiin lähinnä opettajien kysymyksissä.

Jukka Pietiläinen

VIETSin gradupalkinto

Venäjän- ja Itä-Euroopan tutkimuksen seura VIETS on päättänyt palkita opiskelijan, jonka pro gradu -tutkielman katsotaan käsittelevän ansiokkaalla tavalla Venäjän ja Itä-Euroopan tutkimusta käsitteleviä aiheita.

Gradupalkinnon saajalle luovutetaan kunniakirja ja 300 euron stipendi keväällä 2014 seuran talvisymposiumin yhteydessä Joensuussa. Parhaat ehdokkaat myös kutsutaan lyhyesti esittelemään työtään.

Palkittavaksi voi tulla Venä-

jän ja Itä-Euroopan tutkimuksen alaan kuuluva opinnäyte, joka on hyväksytty missä tahansa Suomen yliopistossa vuoden 2013 aikana. Päätöksen palkinnon saajasta tekee seuran Venäjän ja Itä-Euroopan tutkimuksen nimeämä arviointiraati.

VIETS kutsuu kaikkia alan parissa työskenteleviä laitoksia ja ohjaajia asettamaan ehdokkaita palkinnon saajaksi. Kilpailuun voi osallistua lähettämällä ehdotettava pro gradu ja sen tiivistelmä (sähköisenä) seuran hallitukselle

osoitteeseen viets.gradupalkin-
to@gmail.com. Pyydämme lä-
hettämään ehdotukset tammikuun
2014 loppuun mennessä.

Palkinnon saaneella on mah-
dollisuus tehdä gradunsa poh-
jalta tai aihepiiristä artikkeli
Idäntutkimus-lehteen. Artikkelin

referoidaan lehden normaalien
käytäntöjen mukaisesti.
Toivomme runsasta osanottoa!

Valtiotieteellisen yhdistyksen
XLVI Poliitiikan tutkimuksen päivät
6.–7.3.2014 Tampereen yliopistossa

Call for Papers

På gränsen | Rajalla | Borderlines

Politiikkaa on kutsuttu mahdollisuuksien taiteeksi. Poliitiikan mahdollisuudet voivat tuntua rajattomilta, mutta onko näin? Viime aikoina Suomessa on keskusteltu siitä, kuinka rajallisia politiikan teon mahdollisuudet itse asiassa ovatkaan, tai kuinka pieni liikkumavara on. Mutta missä rajat kulkevat, ja kuka ne vetää?

Entä onko politiikan tutkimus mahdollisuuksien tiedettä? Missä kulkevat tieteen rajat? Myös politiikan tutkimuksessa voivat rajat tulla vastaan. Rajat voivat niin erottaa kuin yhdistääkin. Rajoja tutkitaan, niitä puolustetaan ja niitä valvotaan. Osin rajat tulevat tieteestä itsestään, osin sen ulkopuolelta. Ja rajoja on mitä moninaisimpia: rajoja tieteenalojen, tutkimuksen ja käytännön, kansallisen ja kansainvälisen, politiikan ja talouden, sekä yksityisen ja julkisen välillä. On Euroopan rajat, kasvun rajat, kestokyvyn rajat jne.

Vuoden 2014 Poliitiikan tutkimuksen päivien teemaksi on nostettu rajat – kuitenkin haluamatta rajata osallistujia. Kutsumme mukaan kaikki syventämään ajattelua rajoista ja niiden funktioista, ja tietysti tapaamaan kollegoita Tampereelle!

Keynote-luennon pitää professori **Andrew Bennett** (Georgetown University) otsikolla *Where Mistakes were Made: The Politics and Psychology of American Leaders (not) Admitting Errors in the Occupation of Iraq*.

Koko päivien ajan Juhlasalin aulassa on esillä **Saara Särmän Tieteen ja taiteen rajalla** -näyttely.

Torstai 6.3.2014	Perjantai 7.3.2014
11.00–16.00 Rekisteröityminen	09.00–11.00 Rekisteröityminen
12.30–13.30 Aloitussanat Keynote-luento	09.00–10.30 Työryhmät: III sessio
14.00–15.30 Työryhmät: I sessio	10.30–11.00 Tauko
15.30–16.00 Tauko	11.00–12.30 Työryhmät: IV sessio
16.00–17.30 Työryhmät: II sessio	12.30–13.30 Lounastauko
18.30–19.30 Kaupungin vastaanotto	13.30–15.00 Gradupalkinnon saajan julkistaminen Paneelikeskustelu Päätössanat
20.00– Illallinen	